

Arrest

nr. 153 832 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 12 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Op 23 juni 2011 en 14 juli 2011 wordt voornoemde aanvraag geactualiseerd.

Op 12 januari 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.10.2009 met actualisaties d.d.23.06.2011 en 14.07.2011 werd ingediend door :

*M., S. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

ook gekend bij DVZ als:

- M., S.*
- M., S.*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij P. SPRL, d.d. 01.10.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 29.10.2010 en d.d. 03.03.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 25.07.2011 en d.d. 01.08.2011 blijkt echter dat de aanvragen voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werden. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Betrokkene beroept zich verder op zijn langdurig verblijf en lokale verankering. Hij tracht zijn lokale verankering te staven en legt bovenvermelde arbeidsovereenkomst voor, alsook getuigenverklaringen/verklaringen van gekendheid en een medisch attest. Hij haalt verder aan dat hij zeer bekwaam en werkbereid is, dat hij een ruime vriendenkring heeft uitgebouwd in België, dat hij nauwe sociale banden zou hebben met zijn omgeving -o.a. omdat er familie van hem in België zou wonen, dat hij goed geïntegreerd zou zijn, dat hij het Nederlands en het Frans zeer goed zou beheersen, dat hij actief is in het verenigingsleven en dat hij buitengewone inspanningen doet om zich aan te passen aan onze samenleving. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2003 in België zou verblijven. Echter, betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt en dat er geen negatieve informatie i.v.m. betrokkenes strafrechtelijk verleden zou bekend zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Voornoemde beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 januari 2012.

Op 12 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Reden van de maatregel:

- ☐ *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten*

(art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Voornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 25 januari 2012.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling is aangewezen die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoeker aangaande de vraag naar de samenhang tussen de bestreden beslissingen dat verzoeker zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad en stelt evenwel dat het bevel altijd samen met de weigering van het verblijf wordt afgeleverd.

De Raad is echter van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis ongegrond wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna “de bestreden beslissing” genoemd, te meer nu tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geen middelen worden opgeworpen.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Hij verwijst naar de beslissing van verweerder op 29 oktober 2010 binnen het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij die vaststelde dat het bewijs van een duurzame verankering in België werd geleverd. Verzoeker stelt dat thans op 12 januari 2012 verweerder *de facto* tot een zelfde bevinding komt en stelt dat verzoeker inderdaad duurzaam geïntegreerd is in het Rijk maar dat dat allemaal zijn eigen schuld zou zijn en het gevolg zou zijn van een eigen houding waardoor er met die integratie geen enkele rekening kan worden gehouden.

Verzoeker acht het geenszins redelijk dat de goede integratie, waarvoor verzoeker zelf verantwoordelijk is, enerzijds wordt erkend, maar dat anderzijds wordt gesteld dat deze elementen niet als een grond voor regularisatie kunnen worden aanvaard.

4.2. In de nota met opmerkingen stelt verweerder betreffende het derde middel het volgende:

“In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij reeds op 29 oktober 2010 een beslissing nam waarin werd vastgesteld dat het bewijs van duurzame verankering werd geleverd. De thans bestreden beslissing stelt dat hij inderdaad geïntegreerd is, doch dat dit het gevolg is van zijn eigen houding en dat hiermee geen rekening kan worden gehouden. Het feit dat de beslissing genomen werd omwille van het niet in bezit zijn van een arbeidskaart B, komt volgens verzoeker neer op het toevoegen van een voorwaarde die als dwingende reden wordt toegepast aangezien de voorwaarde omtrent een arbeidskaart B niet vervat is in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat er slechts één beslissing in het rechtsverkeer aanwezig is en dat is de thans bestreden beslissing. In deze beslissing werd er inderdaad gesteld dat het verblijf van betrokkene, naar eigen zeggen sinds 2003, te wijten is aan zijn eigen keuze. Immers, verzoeker heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend in de periode zijn verblijf te wettigen. Hij heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Verzoeker toont niet aan dat dit een kennelijk onredelijke vaststelling is.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd zijn aanvraag geenszins beoordeeld in het licht van de instructie, zoals overigens expliciet vermeld staat in de bestreden beslissing.

Verzoeker kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu hij niet aantoont dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van feiten. Een schending van het redelijkheidsbeginsel werd evenmin aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.”

4.3. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Omtrent de lokale verankering van verzoeker wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich verder op zijn langdurig verblijf en lokale verankering. Hij tracht zijn lokale verankering te staven en legt bovenvermelde arbeidsovereenkomst voor, alsook getuigenverklaringen/verklaringen van gekendheid en een medisch attest. Hij haalt verder aan dat hij zeer bekwaam en werkbereid is, dat hij een ruime vriendenkring heeft uitgebouwd in België, dat hij nauwe sociale banden zou hebben met zijn omgeving -o.a. omdat er familie van hem in België zou wonen, dat hij goed geïntegreerd zou zijn, dat hij het Nederlands en het Frans zeer goed zou beheersen, dat hij actief is in het verenigingsleven en dat hij buitengewone inspanningen doet om zich aan te passen aan onze samenleving. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2003 in België zou verblijven. Echter, betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt, zoals verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift, dat de lokale verankering en het langdurig verblijf van verzoeker in België niet worden weerlegd en de elementen van integratie van verzoeker in België niet worden betwist, hetgeen tevens wordt bevestigd in de nota met opmerkingen. Verweerder meent evenwel dat de integratie van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen, om reden dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, hij zou sinds 2003 in België verblijven. Hij heeft echter geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen, hij heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding, aldus de bestreden beslissing.

De Raad betwist niet dat verweerder bij de beoordeling van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel, waarvan verzoeker de schending aanvoert, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat er geen vaste wettelijke criteria zijn die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria die bepalen waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

Voorts, door *in casu* de aangevoerde elementen inzake de maatschappelijke integratie van verzoeker niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onmogelijk een grond zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen omdat verzoeker voorheen geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend, schendt verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan immers worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat zijn integratie tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf.

Er anders over oordelen, zoals verweerder opnieuw doet in de nota met opmerkingen, zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermog te doen.

Bovendien verplicht verweerder met deze handelswijze de vreemdeling om opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, nu hij wel een voorafgaande verblijfsaanvraag heeft ingediend alvorens de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat een onderzoek van de overige middelonderdelen en middel zich niet langer opdringt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van 12 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS